

Gárdonyi Géza: A kutya meg a nyúl

Valamikor réges-régen,
A világnak kezdetén,
Minden állat békességben
Éldegélt a föld színén.
Ki volt akkor nagyobb úr,
Mint a kutya meg a nyúl!

Erdőn, mezőn együtt jártak,
Együtt ettek, együtt háltak;
Megosztották, amit fogtak,
Szóval összebarátkoztak.

Egyszer, hogy a tél beállott,
És a földre sok hó szállott,
Azt mondja a füles nyúl:
– Rakjunk tüzet, kutya úr!
– Rakjunk tüzet, aki lelke!
Ne reszkessünk a hidegbe!

Nosza, hamar gallyat szednek,
Tüzet raknak, melegszenek.
Melegítik bundájokat,
Általfázott irhájokat.
Hej, de jó a meleg télen,
A havas zord erdőszélen!

Azt mondja a vidám nyúl:
– Játsszunk most már, kutya úr!

Hogyan, hogyszem, mi történik!
Az állatok így beszélnek:
Ahogy ottan ugrándoznak,
Nevetgélnek, bolondoznak,
Meglökte a kutyát a nyúl,
S tűzbe ugrott a kutya úr!
– Vau! – üvölt a kutya –
Mit csináltál, te buta!
S hogy így rája kurjantott,
A farkába kaffantott.

A nyúl, uccu, vesd el magad!
Farka nélkül tova szaladt.
Nem kergeti a kutya:
Leégett a papucs!

Azóta csepp a nyúl farka,
S meztelen a kutya talpa,
S azóta van, hogy a nyúl
Mindig búvik és lapul,
Mert a kutya, ha teheti,
Mindig, mindig megkergeti.

(Az Én Ujságom, 1897/6*)

* Gárdonyi Géza a verset utóbb átdolgozta; itt a végleges szöveg olvasható.